

Arrest

nr. 178 944 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. SMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 27 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 11 januari 2011 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 27 januari 2009 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 17 januari 2012 ter kennis gebracht.

1.3. Bij schrijven gedateerd op 11 april 2011 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Verzoeker en de Belgische C. D. melden zich in mei en juni 2011 diverse keren aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente De Panne om informatie in te winnen betreffende een voorgenomen huwelijk.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 april 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 11 april 2011 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 14 augustus 2012 ter kennis gebracht.

1.6. Op 12 april 2012 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente De Panne het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en de Belgische C. D. wegens een vermoeden van schijnhuwelijk en dit na een negatief advies van het parket.

1.7. Bij schrijven gedateerd op 18 september 2012 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. In zijn vonnis van 19 september 2012 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg van Veurne de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van De Panne van 12 april 2012.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 oktober 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 18 september 2012 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 16 januari 2013 ter kennis gebracht.

1.10. Het hof van beroep van Gent bevestigt in zijn arrest van 19 juni 2014 het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Veurne van 19 september 2012.

1.11. Verzoeker treedt op 20 augustus 2014 in het huwelijk met de Belgische C. D.

1.12. Op 25 augustus 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 februari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 23 februari 2015 ter kennis gebracht.

1.14. Op 16 december 2015 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van Veurne de echtscheiding uit tussen verzoeker en de Belgische C. D.

1.15. Verzoeker en de Belgische M. B. leggen op 18 mei 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning af in De Panne. Een onderzoek wegens schijnverklaring wettelijke samenwoning wordt opgestart, waarna de partner van verzoeker afstand doet van de procedure wettelijke samenwoning.

1.16. Op 13 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

"Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort op het moment van zijn arrestatie

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 17/01/2012, 14/08/2012, 16/01/2013 en 23.02.2015)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 17/01/2012, 14/08/2012, 16/01/2013 en 23.02.2015)

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 03/02/2009 een aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 11/01/2011 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing samen met het bevel werd aan betrokkene betekend op 17/01/2012. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Op 11/04/2011 diende betrokkene een tweede aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 02/04/2012 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werden aan betrokkene betekend op 14/08/2012. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene diende op 18/09/2012 een derde aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 29/10/2012 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing samen met het bevel werd aan betrokkene betekend op 16/01/2012. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de Panne samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([D. C.], °[...]). Op 12/04/2012 weigerde de burgerlijke stand van De Panne het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge. Op 19.06.2014 werd bij Arrest van het Hof van Beroep te Gent bevolen dat het huwelijk met [D. C.] voltrokken diende te worden. Bijgevolg trad het koppel op 20.08.2014 te De Panne in het huwelijk. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Op 25.08.2014 diende [S. G.] een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) in op basis van zijn huwelijk met [D.]. Op 13.02.2015 besliste de DVZ om deze aanvraag te weigeren (bijlage 20) met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 23.02.2015. [G.] diende op 23.03.2015 een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in bij de RW tegen de bijlage 20 met bevel.

Op 18.06.2015 bij arrest nr 148 106 besliste de RVV dat het beroep tegen de bijlage 20 met bevel werd verworpen. Op 16.12.2015 sprak de Rechtbank eerste aanleg te Veurne de echtscheiding uit van de heer [S.] en mevrouw [D.]. Uit het huwelijk kwamen geen kinderen voort. Momenteel woont betrokkene niet-officieel samen met haar zoon [B. K.] en hij krijgt hij ook nog financiële steun van deze familie. Het staat de Belgische familie vrij om [S. G.] te bezoeken in het land van herkomst en financiële steun te blijven voorzien.

In mei 2016 werd de DVZ op de hoogte gebracht door de burgerlijke stand van De Panne van een voorgenomen wettelijke samenwoning met de Belgische onderdane [B. M.]. Echter op 06.06.2016 heeft mevrouw [B.] schriftelijk meegedeeld dat zij de procédure wettelijke samenwoning met [S. G.] wenst te annuleren.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

[...].

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het inreisverbod is verder gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 17/01/2012, 14/08/2012, 16/01/2013 en 23.02.2015)

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 18/09/2012 een derde aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 29/10/2012 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing samen met het bevel werd aan betrokkene betekend op 16/01/2012.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de Panne samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([D. C.], °[...]). Op 12/04/2012 weigerde de burgerlijke stand van De Panne het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge. Op 19.06.2014 werd bij Arrest van het Hof van Beroep te Gent bevolen dat het huwelijk met [D. C.] voltrokken diende te worden. Bijgevolg trad het koppel op 20.08.2014 te De Panne in het huwelijk. Zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Op 25.08.2014 diende [S. G.] een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) in op basis van zijn huwelijk met [D.]. Op 13.02.2015 besliste de DVZ om deze aanvraag te weigeren (bijlage 20) met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 23.02.2015. [G.] diende op 23.03.2015 een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in bij de RVV tegen de bijlage 20 met bevel.

Op 18.06.2015 bij arrest nr 148 106 besliste de RVV dat het beroep tegen de bijlage 20 met bevel werd verworpen.

Op 16.12.2015 sprak de Rechtbank eerste aanleg te veurne de echtscheiding uit van de heer [S.] en mevrouw [D.]. Uit het huwelijk kwamen geen kinderen voort. Momenteel woont betrokkene niet-officieel samen met haar zoon [B. K.] en hij krijgt hij ook nog financiële steun van deze familie. Het staat de Belgische familie vrij om [S. G.] te bezoeken in het land van herkomst en financiële steun te blijven voorzien.

In mei 2016 werd de DVZ op de hoogte gebracht door de burgerlijke stand van De Panne van een voorgenomen wettelijke samenwoning met de Belgische onderdane [B. M.]. Echter op 06.06.2016 heeft mevrouw [B.] schriftelijk meegedeeld dat zij de procedure wettelijke samenwoning met [S. G.] wenst te annuleren.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. Ter terechtzitting bestaat er geen discussie over het gegeven dat verzoeker op 18 augustus 2016 is gerepatriëerd naar zijn herkomstland India.

2.4. De Raad stelt vast dat, gelet op deze tussengekomen repatriëring, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens intussen volledige uitvoering heeft gekregen. In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog een belang heeft bij een eventuele nietigverklaring van deze beslissing. Een gebeurlijke vernietiging van deze bestreden beslissing verschaft verzoeker immers geen titel om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien verzoeker opnieuw België binnen zou komen en er zou verblijven, kan hij op grond van het thans bestreden bevel niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Ter terechtzitting stelt verzoeker, gevraagd naar zijn actueel belang gelet op de volledige uitvoering die het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds heeft gekregen, zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Hij toont aldus niet aan dat hij nog een actueel belang kan doen gelden bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen deze beslissing.

2.5. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2016.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod van 13 juli 2016 (hierna aangeduid als zijnde de bestreden beslissing)

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, in het bijzonder van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Art. 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven en dat de inmenging door de overheid slechts is toegestaan indien dit bepaald is bij wet en in een democratische samenleving nodig in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker beroept zich op de schending van voormelde bepaling in het licht van de ten aanzien van hem genomen verwijderings- en veiligheidsmaatregel.

Tussen verzoeker en de kinderen van mevrouw [D.], alsook de overige familieleden van mevrouw [D.], bestaat een hechte persoonlijke band.

Dit blijkt uit onderstaande verklaringen welke gevoegd zijn bij het verzoekschrift:

“Ik ken hem nu al 7 jaar en hij is ongeveer 8 jaar in België en dat de enigste vriend van men moeder waar ik egt een vadervieguur van hat. Hij deed alles van het huishouden bij men moeder, zorgde voor ons ([E.], [K.], [K.]). Als ik geopereert wordt aan mijn voeten verzorgde hij me als zijn eigen zoon. Ik ben opgegroeid met hem en hem in de familie aanvaart. Hij is iemand waar ik men hart kan luchten en hij respecteert me hoe ik ben. Wanneer hij het huis moest verlaten bij men moeder heb ik hem onderdak verleent. Dat was het minste wat ik kan doen voor al wat hij al gedaan heeft voor ons” (verklaring [K. B.], dd. 26.7.2016 – kopie stuk 4)

“Voor mij blijft [G. S.] ([L.]) mijn schoonvader, vriend, hij heeft altijd voor mij klaargestaan. En nog steeds doet hij veel voor mij, hij steunt mij als ik verdriet heb, helpt mij in het huishouden als ik dat vraag en ga met layka (hond) gaan wandelen als ik en [K.] mijn vriend heel de dag werken, hij was en is nog steeds altijd aanwezig bij familiefeesten, verjaardagen en tijdens kersperiodes, en als hij problemen heeft steun ik hem en hij mij (...) Hij mag de familie niet verlaten, we hebben elkaar hard nodig en kunnen niet zonder hem, zonder hem is de familie niet compleet (...)” (verklaring [S. A.], dd. 26.7.2016 – kopie stuk 5)

“[G.] heeft al heel veel voor mijn drie kleinkinderen gedaan. Hij zorgde dat er altijd eten hadden, waste, deedt de strijk en kuiste alles terwijl hun moeder op cafe zat. Zelfs na de scheiding stond [G.] altijd klaar voor de kinderen. Hij was voor hen een echte vaderfiguur daar zij hun vader niet kennen. Het laatste woonde hij bij [K. B.] voor wie hij alles zou doen. (...) Ik bren dan regelmatig kledij mee voor hem. Hij is als een zoon voor mij en onze familie staat achter hem en wensen dat hij in België kan blijven zodat hij in oktober mee kan met de familie op uitstap naar de ardennen.” (verklaring [A. L.] – moeder van mevrouw [D.], dd. 26.5.2016 – kopie stuk 6)

“Ik heb [G.] leren kennen als de zoveelste vriend van mijn moeder, maar al snel waren we hele goeie vrienden, hij kookte, waste, kuiste voor ons als je hem nodig had was hij er. Maar 1 telefoontje nodig. Niets is teveel voor hem. Na de scheiding met mijn moeder kozen we allemaal voor [J.] ([L.] voor de vrienden). Hij ging wonen bij [K.], mijn jongere broer. (...) sinds hij in het gesloten asiel centrum zit heeft hij al bijna elke dag bezoek gehad vanuit de panne (...) Wij hopen allemaal dat hij vlug terug mag komen naar de Panne en niet uitgewezen wordt wat dit zou een groot verdriet zijn voor de hele familie” (verklaring [K. B.], dd. 26.5.2016 – kopie stuk 6)

Een en ander blijkt eveneens uit het feit dat de twee oudste zonen van mevrouw [D.], alsook de moeder van mevrouw [D.] (onder anderen) in februari 2015 –inmiddels zijn we meer dan anderhalf jaar verder!-, in het kader van de echtscheidingsprocedure tussen verzoeker en mevrouw [D.], eveneens verklaringen aflegden waaruit een hechte band tussen voormelde personen en verzoeker blijkt. (stuk 8)

Voormelde personen kennen verzoeker op heden zeven jaren; zij vormen reeds zeven jaren een familie. De kinderen van mevrouw [D.], met wie zij, op [E.] na, heden weinig tot geen contact hebben vanwege haar beslissing de relatie te beëindigen, vinden in hem een vaderfiguur.

Voormelde bestreden beslissingen betekenen dan ook een ernstige inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Zo verzoeker België dient te verlaten en het Schengengrondgebied gedurende drie jaren niet meer mag betreden, wordt het contact tussen verzoeker en de overige gezinsleden noodgedwongen verbroken, minstens tot het absolute minimum beperkt.

Verzoeker, noch zijn familieleden, beschikken over voldoende financiële middelen om bijvoorbeeld gedurig te reizen naar het land van herkomst van verzoeker.

De maatregel die een inmenging betekent in het gezinsleven van de vreemdeling dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat de Staat nastreeft. Het is de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben (Orde van Vlaamse Balies, Vreemdelingenrecht, handboek voor de advocaat-stagiair, 2014-2015, 2014, Kluwer, 689).

De inmenging is niet proportioneel aan het doel van de Staat, zijnde -uitsluitend- de controle van de immigratie (zorgvuldigheidsbeginsel).

Het bestuur heeft geen nauwkeurig onderzoek verricht, vooraleer te beslissen (zorgvuldigheidsbeginsel), minstens is er geen sprake van een zorgvuldige belangenafweging. Minstens blijkt niet dat een nauwkeurig onderzoek is verricht, noch dat er sprake is van een zorgvuldige belangenafweging, uit de inhoud van de bestreden beslissingen.

In casu luidt de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op dit punt, uiterst summier:

“Momenteel woont betrokkene niet-officieel samen met haar zoon [B. K.] en hij krijgt hij ook financiële steun van deze familie. Het staat de Belgische familie vrij om [S. G.] te bezoeken in het land van herkomst en financiële steun te blijven voorzien”.

Uiteraard gaat de verstandhouding veel verder dan het louter verlenen van onderdak en financiële steun aan verzoeker; een en ander blijkt uit de hierboven geciteerde en aan het verzoekschrift gevoegde verklaringen.

Het bestuur heeft geen rekening gehouden met onder meer volgende elementen, welke in overweging dienen te worden genomen conform de rechtspraak van het EHRM (Orde van Vlaamse Balies, Vreemdelingenrecht, handboek voor de advocaat-stagiair, 2014-2015, 2014, Kluwer, 689, en verwijzingen aldaar):

- *Verzoeker wordt uitsluitend verweten niet in het bezit te zijn van een geldig visum en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten te hebben genegeerd;*

- *Verzoeker verblijft reeds acht jaren in België, waarvan hij gedurende zeven jaren een vaderrol aanneemt ten opzichte van de kinderen van mevrouw [D.]. Deze kinderen hebben geen contact met de (biologische) vader. De kinderen van mevrouw [D.], in het bijzonder [K.] en [K.], evenals de vriendin van [K.] en de (ex-)schoonmoeder van verzoeker, hebben een hechte band met verzoeker; het is niet ernstig noch juist deze emotionele band te beperken tot de stelling dat zij verzoeker enkel onderdak verlenen en financiële steun bieden;*

- *Verzoeker tracht zich zoveel als mogelijk te integreren in België (getuige bijvoorbeeld stuk 7);*

- *Met het belang van de kinderen van mevrouw [D.] werd klaarblijkelijk geen enkele rekening gehouden; de situatie van de kinderen van mevrouw [D.] werd niet in overweging genomen; dat zij gedurende zeven jaren (!) een relatie hebben met verzoeker wordt volledig genegeerd en dit terwijl er geen andere persoon in hun leven de belangrijke rol van ‘vader’ op zich neemt; er werd niet onderzocht of zij -onder meer financieel- in de mogelijkheid zijn verzoeker op te zoeken in zijn land van herkomst, quod non;*

- *Verzoeker heeft geen contacten meer in zijn land van herkomst.*

De motieven zijn niet evenredig met en staan zelfs in wanverhouding met het gestelde doel.

De bestreden beslissingen tasten op onevenredige wijze het ingeroepen recht van verzoeker aan (redelijkheidsbeginsel).”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. In dit verband wordt geduid dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 17 januari 2012, op 14 augustus 2012, op 16 januari 2013 en op 23 februari 2015. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. Verweerder gaat concreet in op de gegevens die verzoekers verblijfssituatie in België kenmerken en geeft in het licht hiervan aan van oordeel te zijn dat een duur van drie jaar proportioneel is, gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het Belgische grondgebied te willen verblijven – waarbij wordt gewezen op het belang van een immigratiecontrole – en nu er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot op het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur. In dit verband wordt uitvoerig gemotiveerd in het licht van verzoekers eerdere relatie met de Belgische C. D., doch wordt erop gewezen dat zij intussen uit de echt zijn gescheiden. Ook wordt geduid dat een vervolgens opgestarte procedure wettelijke samenwoning met een andere Belgische vrouw door deze laatste eenzijdig is stopgezet. Verweerder maakt verder melding van de niet-officiële samenwoning van verzoeker met een meerderjarige zoon van de Belgische C. D. en het gegeven dat hij nog financiële steun krijgt van de familie van deze laatste, doch weerhoudt in dit verband geen grond om een inreisverbod van korte duur op te leggen en wel nu deze familieleden verzoeker kunnen bezoeken in zijn land van herkomst en zij hem aldaar ook kunnen blijven voorzien van financiële steun.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat de band die hij nog heeft met de familieleden van zijn ex-echtgenote wel degelijk in de motivering omtrent de duur van het inreisverbod zijn betrokken. Door te wijzen op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het Belgische grondgebied te willen verblijven, waarbij wordt gerefereerd aan het gegeven dat verzoeker maar liefst vier bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde, en te motiveren dat de Belgische familieleden verzoeker kunnen bezoeken in zijn land van herkomst en zij hem aldaar ook kunnen blijven voorzien van financiële steun, blijkt op dit punt een belangenafweging die verzoeker andermaal in staat stelt op nuttige wijze op te komen tegen de bestreden beslissing. Verzoeker maakt op zich ook niet aannemelijk dat een andere specifieke omstandigheid die zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang

van de vreemdeling en diens eventuele familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- of gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In casu beroept verzoeker zich op een hechte persoonlijke band die hij in België heeft opgebouwd met familieleden van zijn ex-echtgenote C. D., waaronder in het bijzonder haar kinderen en haar moeder, en zijn pogingen tot integratie in de Belgische samenleving. Hij verwijst in dit verband naar verklaringen van deze familieleden van zijn ex-echtgenote. Hij betoogt dat er sinds zeven jaar sprake is van een familieband en de kinderen van zijn ex-echtgenote in hem een vaderfiguur hebben gevonden.

De Raad is van oordeel dat, in het licht van de rol die verzoeker in het gezin van C. D. heeft opgenomen – zoals dit blijkt uit de voorliggende stukken –, kan worden aangenomen dat de persoonlijke band die verzoeker nog heeft met de familieleden van zijn ex-echtgenote minstens als privéleven in de zin van deze verdragsbepaling kan worden beschouwd en onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een ernstige inmenging uitmaakt in zijn gezins- of familieleven, nu hij gedurende drie jaar het Schengengrondgebied niet meer mag betreden waardoor het contact met zijn gezins- of familieleden wordt verbroken, minstens beperkt tot het absolute minimum, en deze niet als proportioneel kan worden beschouwd. Hij benadrukt dat noch hij noch zijn familieleden beschikken over voldoende financiële middelen opdat deze laatsten regelmatig kunnen reizen naar zijn herkomstland. Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met zijn verblijf gedurende acht jaar in België waarvan hij gedurende zeven jaar een vaderrol heeft opgenomen ten opzichte van de kinderen van zijn ex-echtgenote die geen contact meer hebben met hun biologische vader. Hij wijst op de hechte band die hij heeft met de kinderen van zijn ex-echtgenote en stelt dat het niet ernstig noch juist is deze emotionele band te beperken tot de stelling dat zij verzoeker enkel onderdak en financiële steun bieden. Verder stelt hij dat evenmin rekening is gehouden met zijn betrachting zich zo veel mogelijk te integreren in de Belgische maatschappij, waartoe hij verwijst naar volgende stukken: een inburgeringscontract, een attest van het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een niet gepersonaliseerd informatiedocument over de cursus rijbewijs. Verder betoogt hij dat verweerder heeft nagelaten de belangen van de kinderen van zijn ex-echtgenote in rekening te brengen en te onderzoeken of zij onder meer financieel in de mogelijkheid zijn om hem op te zoeken in zijn herkomstland. Ten slotte stelt hij dat werd nagelaten rekening te houden met het gegeven dat hij geen contacten meer heeft met zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt in dit verband allereerst dat in de thans voorliggende situatie sprake is van een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de

samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In het administratief dossier bevindt zich een verslag van de politie van 13 juli 2016, mede ondertekend door verzoeker, betreffende een gesprek met verzoeker over *“zijn familie in België en de reden van zijn verblijf in België”*. Blijkens dit verslag gaf verzoeker aan te hebben samengeleefd met C. D. doch op 16 februari 2016 uit de echt te zijn gescheiden en sinds januari 2016 samen te wonen met een zoon van C. D. Hij verklaarde financiële steun te krijgen van de familie van C. D., vooral van haar moeder. Hij verklaarde vervolgens: *“Op onze vraag wat hij verder in zijn leven wenst, zegt hij zijn toekomst in India in Punjab te willen heropstarten.”* In een door verzoeker ingevulde vragenlijst van 13 juli 2016 gaf hij vervolgens nog aan wat volgt: *“Ik heb zelf geen kinderen, maar ik zie de kinderen van mijn ex-vrouw als mijn kinderen en zij willen niet dat ik vertrek.”*

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoeker uit de echt is gescheiden van C. D., dat uit dit huwelijk geen kinderen zijn voortgekomen en dat ook de naderhand opgestarte procedure wettelijke samenwoning met de Belgische M. B. door deze laatste werd stopgezet. Op dit punt weerhoudt verweerder aldus geen beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven meer. Wel houdt hij er rekening mee dat er nog een band bestaat tussen verzoeker en de familieleden van C. D., nu enerzijds verzoeker inwoont bij een zoon van C. D. en anderzijds verzoeker nog financieel wordt gesteund door de familieleden van C. D. Verweerder oordeelt vervolgens evenwel dat deze band en deze elementen voor hem geen redenen vormen opdat verzoeker verder in België moet kunnen verblijven of om een inreisverbod met een kortere duur op te leggen. Hij geeft in dit verband aan dat de familieleden verzoeker ook in zijn herkomstland kunnen blijven voorzien van financiële steun en het hen vrij staat verzoeker te bezoeken in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de thans voorgelegde verklaringen van de familieleden van C. D. als dusdanig niet voorlagen bij het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor verweerder specifiek hiermee geen rekening kon houden, doch verweerder heeft wel degelijk de persoonlijke band met de kinderen en overige familieleden van verzoekers ex-echtgenote, zoals deze bleek uit de door hem naar voor gebrachte verklaringen, in aanmerking genomen bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan. Verweerder heeft, op basis van de vaststellingen dat verzoeker inwoont bij een zoon van zijn ex-echtgenote en financiële steun ontvangt van haar familie, aanvaard dat er nog sprake is van een persoonlijke band met de familieleden van de ex-echtgenote. Door te stellen dat het de familieleden van C. D. vrij staat verzoeker te bezoeken in diens land van herkomst, waarmee wordt

aangegeven dat de bestaande persoonlijke banden kunnen worden onderhouden ook indien verzoeker dient terug te keren naar zijn herkomstland, kan ook worden aangenomen dat verweerder de band tussen verzoeker en deze familieleden niet heeft beschouwd als een louter materiële of financiële band, doch wel degelijk ook het bestaan van affectieve banden heeft aanvaard. Zo niet kon hij zich immers hebben beperkt tot het stellen dat de betreffende personen in België verzoeker ook in zijn herkomstland kunnen ondersteunen door het voorzien van financiële steun derwijze dat hij aldaar in onderdak en zijn levensonderhoud kan voorzien. Daar verweerder stelt dat de familieleden van C. D. verzoeker kunnen bezoeken in zijn herkomstland, en aldus de persoonlijke banden kunnen onderhouden, kan worden aangenomen dat hij ook de emotionele of affectieve banden wel degelijk in aanmerking heeft genomen.

Verzoeker benadrukt thans de vaderrol die hij heeft opgenomen voor de kinderen van zijn ex-echtgenote doch aldus maakt hij nog niet aannemelijk dat de huidige band tussen hem en de familieleden van zijn ex-echtgenote wordt gekenmerkt door enige omstandigheid die verweerder ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. De Raad stelt vast dat de verschillende kinderen van C. D. intussen allen meerderjarig zijn en op zich niet blijkt dat een van deze kinderen thans nog specifiek is aangewezen op verzoeker.

In zoverre verzoeker thans nog wijst op zijn betrachting zich te integreren in de Belgische maatschappij merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker hiernaar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing heeft verwezen als reden voor een verder verblijf in België derwijze dat verweerder hiermee specifiek rekening diende te houden. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het volgen van een inburgeringstraject, waaronder taallessen en lessen maatschappelijke oriëntatie, tot doel heeft een vreemdeling in staat te stellen zich op succesvolle wijze te integreren in onze samenleving. Het louter volgen van een dergelijk traject of het hebben van interesse in het behalen van een rijbewijs kan evenwel niet in redelijkheid volstaan als bewijs van integratie in de Belgische maatschappij. Aldus blijkt in geen geval dat op dit punt nog relevante elementen voorlagen die door verweerder in rekening dienden te worden gebracht.

Er kan vervolgens worden aangenomen dat verweerder een belangenafweging heeft doorgevoerd. Hij wijst, in het licht van de vaststelling dat verzoeker tot viermaal toe weigerde gevolg te geven aan een hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten, op de hardnekkigheid waarmee verzoeker illegaal in België verblijft en het belang van een immigratiecontrole. Dit impliceert dat verzoeker noch de familieleden van zijn ex-echtgenote op zich een rechtmatige verwachting konden koesteren dat hun banden in België konden worden opgebouwd of verdergezet. Zoals hierboven werd geded, kan in dergelijke omstandigheden slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten tot een miskenning van artikel 8 van het EVRM. Verweerder geeft verder aan van mening te zijn de bestreden beslissing nog niet inhoudt dat de ingeroepen persoonlijke banden noodzakelijkerwijze zullen teloorgaan, nu hij aangeeft dat het de familieleden van verzoekers ex-echtgenote vrij staat hem te bezoeken in het herkomstland en zij hem ook vanuit België financieel kunnen blijven steunen. In deze omstandigheden oordeelt verweerder dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Verzoeker betoogt dat verweerder bij de belangenafweging ten onrechte de belangen van de kinderen van C. D. niet in rekening heeft gebracht. Zoals reeds werd opgemerkt, zijn de verschillende kinderen van C. D. intussen allen meerderjarig. Het belang van het kind – dat in het kader van een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM in ogenschouw moet worden genomen – speelt als dusdanig bijgevolg niet. Verder werd reeds opgemerkt dat niet blijkt dat een van de – intussen meerderjarige – kinderen van C. D. nog specifiek is aangewezen op verzoeker of door deze laatste wordt opgevoed of onderhouden. Verzoeker betoogt vervolgens dat noch hij noch de familieleden van C. D. beschikken over de nodige financiële middelen om hem op regelmatige tijdstippen te bezoeken in zijn herkomstland en dat hiermee geen rekening werd gehouden of dit niet nader werd onderzocht. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van concrete aanwijzingen dat de familieleden van zijn ex-echtgenote omwille van financiële of andere redenen hem niet op regelmatige tijdstippen zouden kunnen bezoeken in zijn land van herkomst. Blijkens de stukken die voorliggen blijkt zo ook dat de moeder van zijn ex-echtgenote enige financiële reserve heeft waar het blijkbaar voornamelijk zij is die verzoeker nog financiële steun verleent. Verder kan uit de voorgelegde verklaringen worden afgeleid dat zowel de oudste als de middelste zoon, evenals diens partner, werken en dus blijkbaar een inkomen uit arbeid genieten. Enige concrete aanwijzing dat financiële of andere problemen verhinderen dat de persoonlijke banden kunnen worden onderhouden waarmee rekening diende te worden gehouden, of die een nader onderzoek kon noodzaken, wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. In dit verband kan ook nog worden opgemerkt dat verzoeker en de familieleden van zijn ex-echtgenote steeds, naast eventuele periodieke bezoeken, contacten kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet, ... Verzoeker betoogt ten slotte dat hij geen contacten meer heeft met zijn herkomstland. Dit betreft even-

wel een loutere bewering waarvan geen begin van bewijs onder de vorm van stukken of gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen voorligt. Ook op dit punt ligt aldus nog geen element voor dat ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad stelt verder ook nog vast dat verzoeker tegenover de politie een intentie of bereidheid tentoonspreidde om zijn toekomst in zijn herkomstland opnieuw op te starten. Hij gaf aldus voorafgaand aan de bestreden beslissing tegenover de autoriteiten geenszins aan dat op dit punt sprake was van enige noemenswaardige hinderpaal. In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat verweerder enig concreet gegeven ten onrechte niet in zijn beoordeling of belangenafweging heeft betrokken of dat er sprake is van een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging.

In de thans voorliggende omstandigheden maakt verzoeker een miskenning van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Dit wordt niet betwist. De Raad benadrukt dat uit voormelde wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd (“gaat gepaard”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt in casu over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motiveringsplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verweerder ging over tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, omdat hij naliet gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 17 januari 2012, op 14 augustus 2012, op 16 januari 2013 en op 23 februari 2015. Er werd verder ook reeds vastgesteld dat verweerder, wat de duur van het inreisverbod betreft, een afzonderlijke motivering heeft voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Na concreet te zijn ingegaan op de gegevens die verzoekers verblijfssituatie in België kenmerken, geeft verweerder in het licht hiervan zo aan van oordeel te zijn dat een duur van drie jaar proportioneel is, gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het Belgische grondgebied te willen verblijven – waarbij wordt gewezen op het belang van een immigratiecontrole – en het gegeven dat er volgens hem geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die een inreisverbod van kortere duur rechtvaardigen. In dit verband wordt uitvoerig gemotiveerd in het licht van verzoekers eerdere relatie met de Belgische C. D., doch wordt erop gewezen dat zij intussen uit de echt zijn gescheiden. Ook wordt geduid dat een vervolgens opgestarte procedure wettelijke samenwoning met een andere Belgische vrouw door deze laatste eenzijdig is stopgezet. Verweerder maakt verder melding van de niet-officiële samenwoning van verzoeker met een meerderjarige zoon van de Belgische C. D. en het gegeven dat hij nog financiële steun krijgt van de familie van deze laatste, doch weerhoudt in dit verband geen grond om een inreisverbod van korte duur op te leggen en wel nu de Belgische familieleden verzoeker kunnen bezoeken in zijn land van herkomst en zij hem ook in zijn land van herkomst kunnen blijven voorzien van financiële steun.

Onder verwijzing naar voorgaande bespreking van artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat op dit punt enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht of in het licht hiervan sprake is van een kennelijk onredelijke dan wel onzorgvuldige belangenafweging of een onzorgvuldig onderzoek.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2016. Verzoeker heeft daarnaast geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het inreisverbod van dezelfde datum kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS